

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ
ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝΓΡΑΦΕΙΑ
ΤΗΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ
ΕΝ ΤΗ ΑΚΑΔΗΜΕΙΑ

ΤΑ ΠΑΤΡΙΑ

ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ ΤΗΣ ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΠΑΤΡΙΩΝ ΑΜΥΝΗΣ

ΕΚΤΥΠΟΥΤΑΙ
ΕΙΣ 20,000
ΑΝΤΙΤΥΠΩΝ
ΚΑΙ
ΔΙΑΝΕΜΕΤΑΙ
ΔΩΡΕΑΝ

Ἐκδιδόμενον τῇ ἐπιμελείᾳ ἐπιτροπῆς ἐκ τῶν κ. κ. Γ. Ν. Χατζιδάκι, Κ. Γ. Ζησίου καὶ Ι. Μ. Δαμβέργη, διευθύνοντος.

ΤΟ ΣΥΝΘΗΜΑ ΤΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΥ

Ὅτε πρὸ διετίας ἀκριδῶς, οἱ πολλοί, μεθυσκόμενοι ἐκ τοῦ αἵφνης διαχυθέντος ἐν ταῖς ἀλυτρώτοις Ἑλληνικαῖς χώραις πνεύματος τῆς ἐλευθερίας, ἐξετρέποντο εἰς παραφορὰς ἐνθουσιασμῶν, ἐπρολέγομεν μετὰ παρηρησίας ἐπιβαλλομένης εἰς τοὺς χειραγωγοὺς τῆς κοινῆς γνώμης, ὅτι πολλὰς ἀπογοητεύσεις ἐπεφύλασεν ὁ χρόνος εἰς τὸν Ἑλληνα, τὸν Βούλγαρον καὶ τὸν Τούρκον ἐκεῖνον, οἵτινες ἀποτελέσαντες γραφικὸν σύμπλεγμα, ἀντήλασσον ὄρκους πίστεως καὶ ἀγάπης φιλήματα.

Θὰ σημειωθῇ ἴσως ἡμέραν τινὰ ὅτι μόνὰ τὰ «Πάτρια», ἀφοῦ μάτην ἀνέμειναν ἀπὸ ἀνωτέρας καὶ ὑπευθύνου τινος ἀρχῆς τὸ πρέπον τῇ Ἑλλάδι σύνθημα ἐπὶ τῇ ἐν Ἀνατολῇ μεταπολιτεύσει—θὰ σημειωθῇ, ὅτι ἐζήτησαν μόνὰ αὐτὰ νὰ ρυθμίσωσι τὰς ἑλληνικὰς σκέψεις συμφώνως πρὸς τὴν πολιτικὴν πρόνοιαν, ὑποδείξαντα ἐξ εὐτυχῶς συμπτώσεως, τὴν αὐτὴν πορείαν, ἣν ἐν τῷ μεγάλῳ ἐθνικῷ κέντρῳ ἐχάρασεν ἡ ὑπέροχος τοῦ Ἐθνάρχου περίνοια.

Καὶ ἤδη ἐν τῇ ἐξάψει ἀντιθέτου ἀκριδῶς παραφορᾶς, ὅσον καὶ ἂν δικαιολογοῦσιν αὐτὴν αἱ ἀλλεπάλληλοι κατὰ τοῦ Γένους ἡμῶν ἀδικίαι, καὶ ἤδη πάλιν τὴν καταστολὴν αὐτῆς θὰ συστήσωμεν, πάλιν συνέσεως καὶ ἐπιφυλάξεως λόγους θὰ ἐπαναλάβωμεν, ζητοῦντες νὰ προσαρμοσθῇ ἡ πορεία τοῦ Ἐθνους πρὸς τὸ ὑπὸ τοῦ Ἐθνάρχου ἐγκαίρως καὶ πάλιν διδόμενον σύνθημα.

Ὅπως τότε ἐλέγομεν:—Ἀγαπήσωμεν ὡς μέλλοντες πιθανῶς νὰ μισήσουν—λέγομεν καὶ τώρα:—Μισήσωμεν ὡς μέλλοντες πιθανῶς ν' ἀγαπήσουν.

Οὔτε τὰ πρὸς ἡμᾶς ἀδικήματα ὑποτιμῶμεν, οὔτε νὰ συγκεράσωμεν θέλομεν τὴν δριμύτητα τῶν μεγάλων πικριῶν, ἃς δοκιμάζομεν. Οὔτε καὶ ἐλπίζομεν εἰς τὴν ταχεῖαν ἐπούλωσιν τῶν κατενεχθέντων κατὰ τοῦ ἐθνικοῦ ἡμῶν σώματος τραυμάτων. Προβλέπομεν μάλιστα ὅτι οὐχὶ εἰς τὸ τέρμα, ἀλλ' εἰς τὴν ἀρχὴν εὐρισκόμεθα τῆς κρισιμωτέρας τῶν περιόδων. Ἀλλ' ἡ ἀπὸ ἐμπαθῶν λόγων συγκράτησις, ἀλλ' ἡ ἀπὸ ἀσκόπων ἐκδηλώσεων μίσους ἐκδήλωσις, ἀλλ' ἡ ἀπαθὴς σύνεσις δὲν εἶναι ἀνώτερα τῶν δυνάμεων τῆς ἡμετέρας φυλῆς.

Ρυθμίσωμεν λοιπὸν τὰς σκέψεις ἡμῶν πρὸς τὰς τοῦ Ἐθνάρχου, εὐχομένου: Νὰ παύσῃ παραγνωριζομένη ὑπὸ τῶν Τούρκων ἡ πρὸς τὴν συνταγματικὴν ἐλευθερίαν ἀφοσίωσις τοῦ Ἐθνους ἡμῶν. Ν' ἀποκατασταθῇ ἡ τόσον ἱταμῶς καὶ σκληρῶς παραβιασθεῖσα ἰσότης τῶν δικαιωμάτων του. Νὰ βασιλεύσῃ ἡ μόνη ἐγγυωμένη τὴν στερέωσιν καὶ ἐμπέδωσιν τοῦ συνταγματικοῦ πολιτεύματος δικαιοσύνη.

Καὶ ἀθορύβως, ἀνευ ἐξάψεων, ἀνευ ἀντεγκλήσεων ἃς ἐργαζώμεθα παρασκευαζόμενοι, ὅπως ὤμεν ἔτοιμοι ἐν πάσῃ στιγμῇ νὰ ἐπιβάλωμεν, διὰ τῆς ὑπερτάτης ἐν ἀνάγκῃ θυσίας, τὴν πραγμάτωσιν τῶν εὐχῶν ἡμῶν.

ΤΟ ΑΓΙΟΝ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ

Κυριακὴ Γ'.

(Ματθ. Θ' 9, 18).

Κείμενον.

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ ἐμβὰς ὁ Ἰησοῦς εἰς πλοῖον διεπέρασε, καὶ ἦλθεν εἰς τὴν ἰδίαν¹ πόλιν. Καὶ ἰδοὺ προσέφερον αὐτῷ παραλυτικόν, ἐπὶ κλίνῃς βεβλημένον· καὶ ἰδὼν ὁ Ἰησοῦς τὴν πίστιν αὐτῶν εἶπε τῷ παραλυτικῷ· θάρσει, τέκνον· ἀφέωνταί σοι αἱ² ἁμαρτίαι σου· καὶ ἰδοὺ τινες τῶν γραμματέων³ εἶπον ἐν ἑαυτοῖς. οὗτος βλασφημεῖ. καὶ ἰδὼν ὁ Ἰησοῦς τὰς ἐνθυμήσεις⁴ αὐτῶν εἶπεν· ἵνα τί ὑμεῖς ἐνθυμεῖσθε πονηρὰ ἐν ταῖς καρδίαις ὑμῶν; τί γάρ ἐστὶν εὐκοπώτερον, εἰπεῖν, ἀφέωνταί σοι αἱ ἁμαρτίαι ἢ εἰπεῖν, ἔγειρε καὶ περιπάτει; ἵνα δὲ ἰδῆτε, ὅτι ἐξουσίαν ἔχει ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἐπὶ τῆς γῆς ἀφίεναι ἁμαρτίας, τότε λέγει τῷ παραλυτικῷ· ἔγερθεῖς, ἄρον σου τὴν κλίνην καὶ ὑπάγε εἰς τὸς οἶκόν σου. καὶ ἔγερθεῖς ἀπῆλθεν εἰς τὸν οἶκον αὐτοῦ. ἰδόντες δὲ οἱ ὄχλοι ἐθαύμασαν καὶ ἐδόξασαν τὸν Θεὸν τὸν δόντα ἐξουσίαν τοιαύτην τοῖς ἀνθρώποις⁵.

Σημειώσεις.

1) Καπερναούμ. 2) Ἀφ' ἧς ἐγνώσθη σοῦ ἡ πίστις, ἔχουσιν ἀφεθῇ εἰς σέ αἱ ἁμαρτίαι. 3) Νομοδιδασκάλων. 4) Τὰς ἐνθυμήσεις, τὰς ἐν τῇ διανοίᾳ αὐτῶν σκέψεις. 5) Διατί ὑμεῖς συλλογίζεσθε πράγματα πονηρὰ; 5) Πρὸς ὠφέλειαν τῶν ἀνθρώπων.

ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΑ ΔΙΔΑΓΜΑΤΑ

(Ἐκ τῆς πρὸς Κορινθίους ἐπιστολῆς Παύλου Α'. Κεφ. Α'. 10—17)

Η ΟΜΟΝΟΙΑ

Ὁ Ἀπόστολος εἶχε πληροφορηθῇ ὅτι ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ τῆς Κορίνθου μεγάλαι ἐπεκράτουν διχόνοια καὶ διὰ τῆς πρώτης αὐτοῦ ἐπιστολῆς σπεύδει νὰ ἐπαναφέρῃ τοὺς Κορινθίους εἰς τὴν ὁδὸν τῆς ἐνότητος καὶ ὁμοφωνίας.

Τὴν κατὰ τὴν Κυριακὴν ταύτην ἀναγινωσκομένην περικοπὴν, βαθέως πρέπει νὰ μελετήσῃ καὶ πᾶς χριστιανός, ἀλλὰ ἰδίως πᾶς Ἕλλην, καθότι ὁ συνιστώμενος ὑπὸ τοῦ Ἀποστόλου ἀδελφικὸς σύνδεσμος, ἡ ὁμοφροσύνη καὶ ἡ ἀγάπη ἀπετέλεσαν πάντοτε τὴν μεγαλυτέραν τοῦ ἔθνους ἡμῶν δύναμιν, καθὼς ἐπίσης τὴν μεγαλυτέραν ἡμῶν ἀδυναμίαν προεκάλεσαν πάντοτε ἡ διαιρέσις καὶ ἡ διχόνοια.

Ἀδελφοί, λέγει, σᾶς παρακαλῶ ἐν ὀνόματι τοῦ Κυρίου. ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὁ ὁποῖος εἶναι ἡ κεφαλὴ τῆς Ἐκκλησίας, ἵνα πάντες ἔχετε μίαν γνώμην καὶ ἓνα λόγον ἐπὶ ἐκάστου ἀντικειμένου, οὐχὶ δὲ ἕκαστος ὑμῶν ἄλλην γνώμην καὶ ἄλλον λόγον. Βεβαίως ἕκαστος ἐξ ὑμῶν δύναται νὰ σκέπτεται διαφορετικὰ διὰ τὰ συνήθη καὶ ἀδιάφορα πράγματα, ἀλλὰ προκειμένου περὶ τῶν θεμελιωδῶν δογμάτων τῆς Εὐαγγελικῆς πίστεως ἐπιβάλλεται πλήρης ὁμοφωνία πρὸς κατίσχυσιν αὐτῶν.

Ἐφ' ὅσον εἴσθε, ἡνωμένοι καὶ ἀποτελεῖτε ἐν σῶμα, ἀδιάσπαστος θά μὲνῃ ἡ ἰσχύς ὑμῶν καὶ ὁ τῶν ἄλλων πρὸς ὑμᾶς σεβασμός. Ἐμαθόν, ἀδελφοί μου, ὅτι αἱ διαιρέσεις ὑμῶν

καὶ ἔριδες στηρίζονται εἰς τὸ ὅτι ἄλλος μὲν λέγει ὅτι ἀνήκει εἰς τὸν Παῦλον, ἄλλος ὅτι ἀνήκει εἰς τὸν Ἀπολλῶ καὶ ἄλλος εἰς τὸν Κηφᾶν· ἀλλὰ σὰς ἐρωτῶ : διαμοιράζεται ὁ Χριστός; ἢ μήπως ἐγὼ ἐσταυρώθην διὰ σὰς ἢ εἰς τὸ ὄνομά μου ἐβαπτίσθητε;

Εἴμεθα καὶ εἶσθαι ὅλοι τοῦ Χριστοῦ, διότι Ἐκεῖνος εἶναι ἡ κεφαλὴ ἡ ἄρχουσα τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν, διότι Ἐκεῖνος εἶχε τὴν δύναμιν νὰ σώσῃ τὸ ἀνθρώπινον γένος, διότι εἰς Ἐκείνου τὸ ὄνομα ἐβαπτίσθητε καὶ Ἐκείνου τὴν χάριν ἀπεκτήσατε διὰ τοῦ βαπτίσματος.

Κύριον ἔργον ἡμῶν εἶναι τὸ εὐαγγελικὸν κήρυγμα, τοῦτο δὲ μεταβιβάζω σήμερον πρὸς ὑμᾶς θέλων οὐχὶ νὰ συναρπάσω τὴν γνώμην σας δι' ὠραίων λόγων καὶ ῥητορικῶν ἐπιχειρημάτων, ἀλλὰ διὰ τῆς πειθοῦς τῆς θείας χάριτος.

Διότι ἐὰν τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ εὐαγγελικοῦ κηρύγματος προήρχετο ἐκ τῆς τεχνικῆς αὐτοῦ μορφῆς, ἐὰν δηλαδὴ διὰ τοῦ ὕφους καὶ τῆς γλαφυρότητος προσεπάθουν νὰ σὰς πείσω μάταιος καὶ περιττὸς θὰ ἦτο ὁ θάνατος τοῦ Σωτῆρος, τοῦ ὁποίου ἡ χάρις καὶ μόνη φέρει εἰς τοὺς πιστοὺς τὰ σωτήρια ἀποτελέσματα.

Ἡ περικοπὴ αὕτη ἐπὶ ὅλων τῶν θρησκευτικῶν καὶ Ἐθνικῶν ἡμῶν ἀδυναμιῶν ἐφαρμοζομένη δύναται νὰ χρησιμεύῃ ὡς θεῶς ὁδηγὸς διδασκαλίας ἐνισχύσεως καὶ σωτηρίας.

Ἡ ΘΕΙΑ ΣΗΜΑΣΙΑ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΗΣ

[Ἀποσπάσματα ἐκ διαλέξεως τῆς Α. Β. Υ. τοῦ πρίγκηπος Μαξιμιλιανοῦ τῆς Σαξωνίας, περὶ τῆς σημασίας τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης καὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ πολιτισμοῦ ἐν σχέσει πρὸς τὴν τοῦ Θεοῦ Βασιλείαν].

Κατὰ μετάφρασιν ἐκ τῆς ἐφημερίδος Germania.

Ὅτε ὑψώθη ὁ σταυρὸς τοῦ Κυρίου καὶ Σωτῆρος ἡμῶν, ἔγραψεν ὁ Ρωμαῖος Πιλάτος τὴν ἐπιγραφὴν: «Ἰησοῦς ὁ Ναζωραῖος, ὁ Βασιλεὺς τῶν Ἰουδαίων», εἰς τρεῖς γλώσσας: Ἑβραϊστὶ, Ἑλληνιστὶ καὶ Λατινιστὶ.

Ἀναμφιβόλως εἶχον αἱ τρεῖς γλώσσαι τὴν σημασίαν αὐτῶν διὰ τὴν ἀληθῆ θρησκείαν τοῦ Θεοῦ. Ἡ Λατινικὴ ἔρχεται τελευταία... Δὲν εἶναι κυριολεκτικῶς ἱερὰ γλώσσα. Αἱ δύο ἄλλαι πολὺ μείζονα ἔσχον ἐπίδρασιν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ Ὑψίστου καὶ τῆς ἀποκαλύψεως Αὐτοῦ. Ἡ Ἑβραϊκὴ ἠξιώθη τῆς ἐν τῇ Παλαιᾷ Διαθήκῃ, ἡ Ἑλληνικὴ δὲ τῆς ἐν τῇ Καινῇ Διαθήκῃ ἀποκαλύψεως. Ἀλλ' ἡ θέσις τῆς Ἑλληνικῆς τόσον ὑπερέχει τῆς Ἑβραϊκῆς, ὅσον ἡ τελειότερα, ὑψηλοτέρα διδασχὴ τῆς Καινῆς Διαθήκης ὑπερτερεῖ τῆς Παλαιᾶς. Ἐὰν Ἑβραϊστὶ ἐγράφη: «ἐν ἀρχῇ ἐποίησεν ὁ Θεὸς οὐρανὸν καὶ γῆν» *Bereschith bara elohim et haschamaïm veet haares*, δηλαδὴ ἡ εἰσαγωγὴ τῆς ἀρχῆς τοῦ παντός, Ἑλληνιστὶ ἐγράφη ἡ ἔτι ὑψηλοτέρα ἀποκάλυψις: «Ἐν ἀρχῇ ἦν ὁ λόγος».

Καὶ πρὶν ἀκόμη καταστῇ ἄμεσον ὄργανον τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ ἡ Ἑλληνικὴ γλώσσα καὶ ὁ Ἑλλ. πολιτισμὸς εἶχον προορισθῇ ὑπὸ τῆς Θείας Προνοίας εἰς τὸν σκοπὸν τοῦτον. Εἰς ἓνα τῶν ὠραιότερων τόπων τοῦ κόσμου κατοικῶν, ἐδημιούργησεν ὁ Ἑλλ. λαὸς τὴν ἀναμφιβόλως ὠραιότατην ὅλων τῶν γλωσσῶν τοῦ κόσμου. Σπεύδω ὅμως νὰ ἐξηγήσω, ὅτι λέγων Ἑλληνικὴν γλῶσσαν ἐννοῶ τὴν ἀληθῆ τοιαύτην, ὅχι τὴν ἀπίστευτον προφορὰν, ἣν διδάσκουσιν ἡμᾶς εἰς τὰ γυμνάσια τῆς Ἑσπερίας... Ὁ Ἑρασμος... χωρὶς νὰ γνωρίσῃ τὴν πραγματικότητά, ἐνεκαίνισε τὴν ἐσφαλμένην ἐκείνην προφορὰν. Ἐκεῖνος ὅστις θὰ κατορθώσῃ ποτε νὰ καταρρίψῃ τὸ ἀλλόκοτον τοῦτο σύστημα καὶ καταδείξῃ τὸ ὀρθόν, θὰ εἶναι ὄντως εὐεργέτης τῆς ἀνθρωπότητος.

Τί ὠφελεῖ ἡμῖν νὰ μάθωμεν Ἑλληνικά, τὰ ὅποια δὲν εἶναι Ἑλληνικά καὶ εἰς οὐδὲν δύνανται νὰ χρησιμεύωσι;

Ἡ γλῶσσα αὕτη φαίνεται δημιουργημένη ἐπίτηδες διὰ τὸν Χριστιανισμὸν καὶ τὴν θεολογίαν. Ἐχει θαυμασίαν δύναμιν συνθέσεως· δύναται ἀπείρους νέας ἀντιλήψεις νὰ ἐκφράζῃ καὶ νὰ ἐρμηνεύῃ πᾶσαν σκέψιν ἐν ἀνθρώποις ἀναφυσμένην. Ὅσα ἦσαν ὠραῖα καὶ μεγάλα, ἐγράφησαν Ἑλληνιστὶ καὶ πρὶν ἀκόμη λάβῃ θρησκευτικὴν σημασίαν ἡ Ἑλληνικὴ γλῶσσα.

Ἀπαριθμήσας κατόπιν ὁ ρήτωρ τοὺς μεγίστους ποιητὰς καὶ φιλοσόφους τῆς Ἑλλάδος ἐξηγεῖ πῶς ἡ κατάκτησις ἡ ὑπὸ τοῦ Ἀλεξάνδρου ἐδημιούργησεν «Ἑλληνικὴν παγκόσμιον κυριαρχίαν καὶ ἡ γλῶσσα ἡ Ἑλληνικὴ ἐγένετο παγκόσμιος γλῶσσα». Τὸ αὐτὸ φαινόμενον ἐπανελήφθη μετὰ τὴν ὑπὸ τῶν Ρωμαίων κατάκτησιν τῆς Ἑλλάδος: «*Graecia victa victorem ferum captium ducit*». Ἐξαίρει τὴν ὑπερογὴν τῆς Ἑλλάδος ἐν τῇ ἱστορίᾳ τοῦ Χριστιανισμοῦ τῶν πρώτων αἰώνων, τὴν ἐνέργειάν της εἰς τὴν διάδοσιν αὐτοῦ. Καὶ καταλήγει λέγων.

— Πᾶς μορφωμένος Χριστιανὸς πρέπει νὰ γνωρίζῃ τὴν Ἑλληνικὴν.

ΕΘΝΙΚΗ ΜΟΥΣΑ

Ἡ ΛΙΑΚΑΙΝΑ

Πῶς λάμπει ὁ ἥλιος τὸ ταχύ, τ' Αὐγούστου τὸ φεγγάρι
Ἔτσι ἔλαμπε καὶ ἡ Λιάκαινα ἑστὰ τούρκικα τὰ χέρια.
Πέντε πασάδες τὴν κρατοῦν καὶ δέκα βοηθοντάδες·
Κι' ἓνα μικρὸ πασόπουλο στέκει καὶ τὴν ξετάζει·
«Δ ἀκαίκα, δὲν παντρεύεσαι, νὰ πάρῃς Τούρκον ἄνδρα
Νὰ σ' ἀρματώσῃ στὸ φλωρί, μὲς' στὸ μαργαριτάρι;»
«Κάλλιο νὰ ἰδῶ τὸ αἶμά μου τὴν γῆν νὰ κοκκινίσῃ,
Παρά νὰ ἰδῶ τὰ μάτια μου Τούρκος νὰ τὰ φιλήσῃ».
Κι' ὁ Λιάκος τὴν ἀγνάντευσε ἀπὸ ψηλὴ ραχοῦλα·
Τὸν μαῦρο του κουβέντιαζε, τοῦ μαύρου του τοῦ λέγει·
«Δύνεται, μαῦρε μ' δύνασαι, νὰ βγάλῃς τὴ κυρά σου;
«Ἀχτήρισε μου τὴν ταγὴν σαρανταπέντε χούφταιξ,
Καὶ δέσε τὴν μεσοῦλά σου μαζί με τὴν δική μου».
Στὴν μέσην ἐγχιουρούστησε μὲ τὸ σπαθὶ στὸ χέρι
Πέντε πασάδες σκότωσε, δέκα τσοχαντοραῖους
Καὶ πέρνει τὴν γυναῖκά του καὶ στὰ βουνὰ ἀνεβαίνει.

ΑΝΔΡΕΙΑ ΚΑΙ ΕΥΣΕΒΕΙΑ

ΑΡΓΟΝΑΥΤΑΙ

Δ'.

Βασιλεύει τῶν θαλασσοπόρων Μινυῶν ὁ Πελίας ἀθέως καὶ ἀνόμως τὸν ἀδελφὸν Αἴσονα τῆς ἀρχῆς ἐκβαλὼν. Ἀλλὰ θὰ τιμωρηθῇ καὶ διὰ τοῦτο καὶ διότι τὴν Ἥραν περιύβρισεν μὴ τιμήσας διὰ θυσιῶν τὴν σεπτὴν θεὰν ὁ ἄσεβός. Ἦλθε κρυερὸν μάντευμα πρὸς αὐτόν, νὰ φυλάσσεται ἀπὸ τοῦ ἀνδρός, ὅστις ἀπὸ τῶν ὑψηλῶν κατερχόμενος ὁρέων εἰς τὴν εὐρεῖαν Ἰωλκὸν ἐν μόνον φέρων ὑπόδημα ἤθελε φανῇ πρὸ αὐτοῦ. Οὗτος ἦλθεν. Εἵκοσιν ἔτη νεότητος ἀγνῆς φέρει ἐπὶ τοῦ ἀδρου προσώπου, λάμπει τὸ εὐγενὲς μέτωπον αὐτοῦ, ἀδαμαντίνην ἐκπέμπουσιν αἴγλην οἱ ὀφθαλμοὶ του, οἱ πλόκαμοι τῆς κόμης του οἱ ἀγλαοὶ ὡς κύματα χύνονται ἐπὶ τῆς ῥάχεώς του, δέρμα δὲ παρδάλεως ἐκάλυπτε τοὺς φρίσσοντας κροσσούς τῆς μαγνησίας ἐσθῆτος, ἐξ ἧς τὸ θαυμάσιον ἐφαίνετο σῶμα τοῦ ἄξιον ἡμιθέου. Τίς εἶναι οὗτος, μὴ ὁ Ἀπόλλων, μὴ ὁ ἐπὶ χαλκῶν ἀρμάτων βαίνων Ἄρης; μὴ τῶν παλαιοτέρων τις ἡρώων, τῶν γιγάντων τῶν ταχθέντων ποτὲ κατὰ τῶν θεῶν; Ταῦτα λέγει βλέπων αὐτὸν ἐκπεπληγμένον τὸ πλῆθος. Διεθρυλήθη ἡ παρούσία του· σπεύδει καὶ ὁ βασιλεὺς, τεθαμβημένος δὲ βλέπει τὸν νεανίσκον ἐν μόνον φέροντα πέδιλον, διότι τὸ ἕτερον ἐκρατήθη ἐντὸς τῆς ἰλῦος τοῦ πρὸ τῆς Ἰωλκοῦ χειμάρρου.